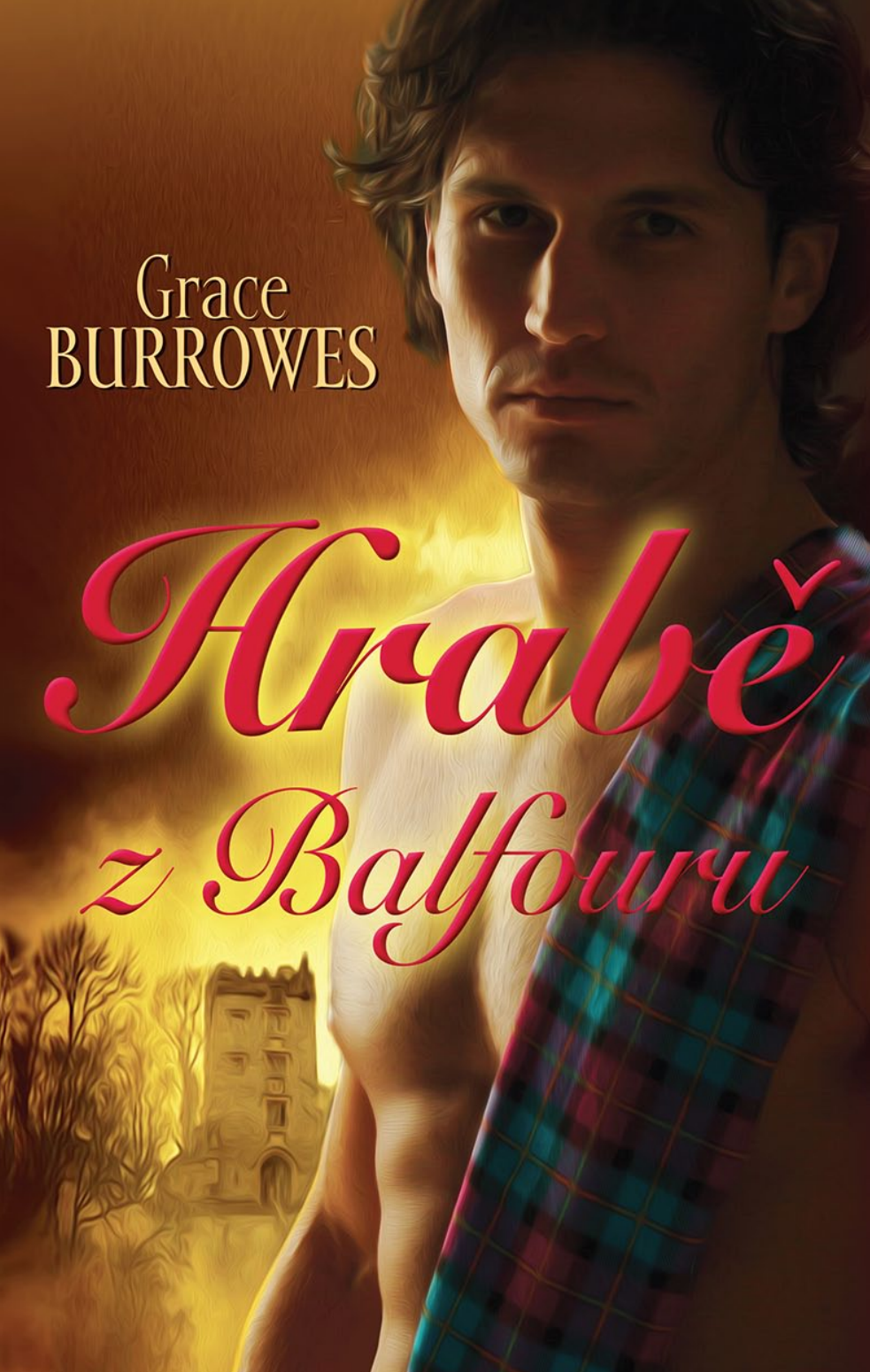

Grace
BURROWES

*Arabé
z Balfouru*

Grace
BURROWES

*Arabě
z Balfouru*

2014

Copyright © 2012 by Grace Burrowes
Translation © 2014 by Alena Horváthová
Cover design © 2014 by GALATEA

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Z anglického originálu THE BRIDEGROOM WORE PLAID,
vydaného nakladatelstvím Sourcebooks Casablanca, Naperville 2012,
přeložila Alena Horváthová

Sazba: Karel Kaltrop

První vydání v elektronické podobě
Vydalo Nakladatelství GALATEA, s.r.o.,
v březnu 2014

ISBN 978-80-87910-19-1

*Tato kniha je věnována rodinám skotských emigrantů,
a to jak těm, kteří opustili své domovy, tak těm, kteří zůstali.
Rovněž mému pradědečkovi, Johnu MacDonaldovi,
který ve svých třinácti letech odjel z domova,
aby začal lepší život v Novém světě.
Nový svět tak získal, ale Skotsko ztratilo.*

1

„Se nepopíratelnou pravdou, že svobodný, rozumný a dobře vypadající hrabě není v pozici, aby si mohl vybrat ženu bez řádného věna.“

Ian MacGregor si v duchu neustále opakoval slova tety Eulalie. Ta slova měla nádech starodávných časů, ale vlastně byla poplatná i dnešní době.

Zatímco Ian pozoroval dvojici chichotajících se blondatých krásek, které v doprovodu svých vážných gardedám a dvou gentlemanů vystupovaly z vlaku, v duchu se modlil, aby jeho hraběnka nebyla plachá, nicméně ani rozkazovačná, ale prostě naprosto jiná –, i když přesně nemohl říct jaká.

Jeho žena může být prostá a vlídná. Může být ve věku, kdy děvčata opouštějí školní škamna, nebo třeba dávno po rozpuku mládí. Může být nesmělá nebo odvážná, krásná nebo naprosto obyčejná. Na ničem z toho až tolik nezáleží, protože musí být především *bohatá*.

A kdyby jeho nevěsta byla skutečně hodně bohatá, pak by mohla být i – Bože pomáhej jemu i všem, kteří jsou na něm závislí – *Angličanka*.

Pro dobro jeho rodiny, celého klanu a země, kterou vlastní, si hodlá vzít Angličanku s velkým věnem. Kdyby náhodou dostal i něco z toho, co by u své ženy preferoval on osobně – skromnost, loajalitu, laskavost a smysl pro humor –, pak by byl tím nejšťastnějším mužem na světě.

V soukromí svých myšlenek si však musel přiznat, že by u své ženy ocenil vášnivost a něžný cit k vysokému, černovlasému Skotovi se zelenýma očima, což by však zřejmě chtěl příliš. Zatímco čekal na své dva bratry, Gilgallona a Connora, kteří se

k němu snažili protlačit přes dav lidí na železniční stanici, odsunul své neradostné myšlenky do pomyslné komůrky, ve které byly uzamčeny jeho chmurné představy.

„Já si беру tu vysokou blondýnu,“ zamumlal Gil jako muž, který si vybírá vhodnou klisnu, na níž by mohl vyrazit do boje.

„Tak já tedy tu malou,“ utrousil Connor a zdálo se, že je mu to naprosto jedno.

Ian zcela chápal jejich strategii. Bratři budou flirtovat se slečnou Eugenií Danielsovou a její mladší sestrou Hester Danielsovou, zatímco Ian se ukáže jako dokonalý gentleman. Jeho úkolem bude nabídnout rámě dvěma gardedámám, které v tichosti stály stranou.

Ian se odloučil od svých bratrů a s přívětivým úsměvem popošel kupředu.

„Pánové, dámy, vítám vás v Aberdeenshiru!“

Před blondýnky vystoupil starší muž. Chlapík se honosil bujným knírem, nadutým břichem a vybranými způsoby. „Willard Daniels, baron z Altsaxu a Gribbonu.“

Baron se mírně uklonil, čímž dal Ianovi znát, že si je vědom nadřazeného postavení svého hostitele.

„Balfour, k vašim službám,“ Ian si s mužem dobrosrdečně potřásl rukou. „Vítejte vy i vaše rodina, barone. Teď, kdybyste mi laskavě představil své dcery a syna, já vás seznámím se svými bratry a můžeme se vydat na cestu.“

Zatímco se odehrávala nezbytná konverzace, Ian se takticky věnoval své budoucí nevěstě. Vyšší blondýna, Eugenie Danielsová, která se měla stát jeho svatební kořistí, se červenala a naučeně koktala prázdné zdvořilostní fráze dobře vychované mladé dámy. Nezdála se být zdráhavá ani nikterak odtažitá, takže se jí mohl bez obtíží věnovat a dvořit se jí.

A to by skutečně měl. Musí to udělat už pro dobro své rodiny.

Connor a Gil souhlasili s tím, že i oni budou předstírat přívětivost, ačkoliv u Cona to nevypadalo příliš důvěryhodně. Con přestál celé představování téměř bez jediného slova, skoro se neusmíval, i když Ian věděl, že si je stejně jako on vědom důležitosti jejich šarády.

Daniels neurčitě kývl směrem, kde stály obě gardedámy. „Má švagrová, paní Julie Redmondová. Má neter, Augusta Merricková,“ řekl a poté se ihned obrátil k mužům, kteří na nástupišti vykládali horu zavazadel. Díkybohu že Iana napadlo vzít větší kočár. Angličané si potrpí na parádu. Baronův syn, Colonel Matthew Daniels, se omluvil a šel dohlédnout na nakládání zavazadel.

„Dámy,“ Ian nabídl rámě oběma starším ženám, „bude mi ctí doprovodit vás.“

„To je od vás milé,“ řekla menší žena a zavěsila se do něho. Paní Redmondová byla velice krásná dáma s dokonalou pletí, s velkýma hnědýma očima a hustými kaštanovými vlasy, které jí vykukovaly zpod fialkového klobouku. Ian hádal, že jí může být asi tak třicet. Krásný věk pro ženu. Con by řekl, že se jedná o ženu v nejlepších letech.

Když Ian nabídl rámě druhé ženě, všiml si, že v jedné ruce drží zavřenou krabici na klobouky a v druhé kabelu.

Paní Redmondová se natáhla pro krabici na klobouky. „Gus, dej mi Ulyssese.“

Z krabice se ozvalo vrčení a prskání.

Ian náhle pocítil silnou chuť na doušek něčeho silnějšího. Pochopil, že nebude hostit jen bohaté Angličany, ale i jejich vzteklé kočky.

„Vzala jsem si s sebou svého miláčka,“ řekla vyšší dáma – slečna Merricková a pevně objala krabici, jako by se bála, že se kočka může dostat ven a vzít do zaječí.

„Možná bych mohl nést vaši krabici já. Pak bych vás doprovodil ke kočáru,“ řekl Ian a znovu jí nabídl rámě.

Dáma naklonila hlavu na stranu a podívala se na něho očima barvy hořce. Ta barva byla v naprostém rozporu s jejím odevzaným postojem, pobledlou tváří, s nudně černými vlasy, povadlým šedým hedvábím jejího staromódního klobouku, a dokonce s netrpělivostí v jejích očích.

Tak překrásné oči ve spojení s touto nevýraznou ženou byly jak požehnáním, tak prokletím. Nějakým zvláštním způsobem ji urážely, vysmívaly se jí a vynášely na povrch všechny její nedostatky.

Přes ramena měla přehozenou obstarožní šálu.

Lem obnošených šatů sahal o několik centimetrů výše nad obnošenými střevíci, než udávala poslední móda.

Kočka se urputně snažila dostat ven z krabice.

Na pravé ruce jí z díry v rukavičce vykukovaly dva prsty.

Ian zíral do těch uhrančivě modrých očí a uvědomil si, že navzdory stylu oblékání a prvnímu dojmu je slečna Merricková mnohem mladší, než se zdálo.

„Pojďme, Gussie,“ řekla paní Redmondová a znovu se natáhla, tentokrát pro kabelu. „Musíme nastoupit do kočáru. Už se nemohu dočkat, až uvidím dům lorda Balfoura.“

„A já se nemohu dočkat, až vás v něm provedu.“ Ian se na ženy usmál a koutkem oka zaznamenal, že Gil a Con právě pomáhají dámám do kočáru.

Obloha byla modrá, jen tu a tam se vznášel malý bílý obláček, jenže byli ve Skotsku na vrcholu léta, kde je počasí velmi proměnlivé a nepředvídatelné.

Slečna Merricková konečně položila ruku v rukavičce – tu s dírou – na jeho předloktí a hlavou kývla ke kočáru.

Náhle se podobala skutečné dámě, která dává rozkazy bez jediného slova. Ian se tedy začal důstojně přibližovat ke kočáru, jak si to vyžadovala hrdá chůze slečny Merrickové. Najednou pocítil prudké sympatie ke kočce, která celému okolí dávala hlasitě najevo svůj nesouhlas s tak potupným zacházením.

Paní Redmondová byla naštěstí přívětivější povahy.

„Bylo to od vás velice milé, že jste nás přišel přivítat osobně, lorde,“ řekla paní Redmondová. „Eulalie nám prozradila, že jste v širokém okolí znám svou pohostinností.“

„Teta Eulalie obvykle přehání, ale doufám, že tentokrát má pravdu. Jste našimi hosty a skotská tradice z Vysočiny nám velí, abychom s vámi zacházeli jako se členy rodiny.“

„Takže jsme na Vysočině?“ zeptala se slečna Merricková. „Je tady docela chladno.“

Ian si všiml, jak se rozhlíží po okolních kopcích.

„Neexistují hranice, které by přesně vymezovaly území Vysočiny, slečno Merricková. Narodil jsem se a vyrostl v horách na západě, takže mé způsoby pocházejí z Vysočiny. A podle

zvyklostí je zdejší kraj skutečně považován za území Vysočiny. Vždyť u nás každý měsíc v roce alespoň několik dní sněží," řekl se smíchem.

Neuvěřitelně krásné oči po něm šlehly nedůvěřivým pohledem. Snažil se pojmenovat, co v jejích očích vidí: opovržení, možná zvědavost, trochu skryté odvahy.

Chytrost, pomyslel si nakonec. Byla to přesně ta chytrost, kterou potřebovala k tomu, aby jako chudá příbuzná dokázala přežít z charity své rodiny. Ian tento stav dobře znal, protože ho dlouhou dobu okoušel na vlastní kůži.

„Jak se vlastně přihodilo, že žijete v Aberdeenshiru?“ zeptala se paní Redmondová, když se blížili k vozu.

Nevinná otázka přinesla vzpomínky na utrpení a zoufalství.

„Je to hlavní sídlo našeho hrabství. Dospěl jsem a bylo na čase, abych se podíval do skutečného světa.“ *A poznal něco jiného než pole plná brambor, zelená údolí a ponuré pohřby.* Pomohl dámám nastoupit do kočáru, a tak se mu na malou chvíli ocitla v ruce krabice na klobouky. Soucit s nebohým zvířetem v něm rychle rostl. Vždyť ta kočka má v překrásném malém vězení sotva tolik místa, aby se otočila.

Ian dobře věděl, jaké to je.

Podal kočku nahoru kočímu, zavřel dveře a sám se vyšvihl na Hanibala, poněvadž jeho dva bratři už byli oba v sedlech. Kočí Donal počkal, až všichni tři vyrazí, a dal jim hodný kus cesty náskok, aby nemusel polykat prach z cesty, který se v oblaku valil za nimi.

Konečně všichni opustili rušnou železniční stanici a nechali za sebou hluk lokomotiv, které odpouštěly páru, kakofonii pozdravů a loučení, dupání a frkání koní, kteří byli stejně tak netrpěliví jako Ian a nemohli se dočkat, aby už byli daleko od všeho toho hemžení a ruchu.

„Tak co mi můžete říct?“ zeptal se Ian svých bratrů, když zvolnili tempo. Koně měli za sebou dlouhou cestu, a aby v pořádku dojeli do Balfouru, potřebovali si odpočinout.

„Mladší dcera, Hester, je neškodná, ale není hloupá," řekl Connor. „Zřejmě jí je jasné, že musí počkat, dokud se neprovdá starší sestra. S tou nebudou problémy.“

„Raději na to dohlédni.“

Connor přikývl. Už dávno rezignoval a věděl, že bude muset tančit a flirtovat s další anglickou dívkou.

„Gile, co moje budoucí nevěsta?“

Gil si upravil otěže, napřímil se v sedle a odfrkl si. „Je krásná, což bude činit manželský život poněkud snesitelnější. Alespoň ve dne.“

„Co tím chceš říct?“

Gil se ušklíbl. „Je... nervózní. Upjatá, ale mnoho žen dobře nesnáší dlouhé cestování vlakem. Po pěti minutách ve společnosti slečny Danielsové opravdu nemohu činit závěry.“

Gil byl obdařen štědrou dávkou vrozeného šarmu, a navíc okouzlujícím blondatým zjevem. Pokud je v slečně Danielsové trochu více inteligence, než se na první pohled zdá, pak je právě on tím správným mužem, který to odhalí.

Con se mračil. „Před několika generacemi to byli MacDanielsové.“

„Jenže teď jsou Danielsové,“ řekl Ian. „Mějte uši i oči otevřené. Ta menší gardedáma mi připadá příjemná, ačkoliv tyhle typy bývají často nepředvídatelné. Ta vyšší zřejmě v životě nemá příliš mnoho potěšení.“

Con se pousmál. „To by mohlo být výhodou.“

„Mohla by se stát naším spojencem,“ usoudil Ian. „Pokud shledá skotského hraběte dostatečně vhodným, aby se mohl oženit s její sestřenicí, pak by nám tučné anglické věno mohlo spadnout přímo do klína.“

Conův úsměv se rozplynul. „Přece musí existovat nějaký jiný způsob.“

„Jenže neexistuje,“ řekl Gil unaveně. „Díky bohu že se Skotsko stalo v letních měsících oblíbeným místem, zvláště pak Vysočina. Platící hosté jsou jediní, kteří nás drží nad vodou. Bez nich bychom už byli na lodi a mířili do Nového Skotska. Jenže peněz není dost, abychom z nich zaplatili opravy na Balfouru.“

„Vedeme si dobře,“ řekl Ian. Jenže i on věděl, že stačí jedna špatná úroda, nemoc ve stádě, další daně z Londýna a všechno bude jinak. A i když jim příbuzní z Nového světa poslali spoustu peněz, stále to bylo málo.

„Celý život budeme tančit a flirtovat,“ prohlásil Con. „Pomalů si začínám myslet, že nejlepší bude loď do Kanady.“

Jako nejmladší z bratrů přišel Con z hor teprve nedávno, ale už toho všeho měl dost. Tahle šaráda se nezamlouvala ani jednomu z nich, ale na Cona měla mnohem více zničující účinky než na Gila nebo Iana. Con miloval koně a volnost a mnohem lépe se cítil mezi zvířaty, než když měl v kiltu popíjet čaj.

„Kdo bude první!“ zvolal Gil a prudce pobídl svého koně. Con tryskem vyrazil za ním, zatímco Ian držel Hanibala zpátky.

„Jen klid, starouši. Chlapík tvého věku nemá zapotřebí hnát se dopředu jako nějaký blázen, který si chce srazit vaz.“

Když kuň uslyšel Ianův konejšivý hlas, uklidnil se a pomalu pokračoval klidným tempem. Oba byli příliš staří na to, aby se hnali kupředu jako zběsilí, ale když se Ian otočil a zahlédl blížící se kočár, přece jen pobídl koně a vydal se za svými bratry.

„Můj ty bože, zdejší muži jsou tak vysocí!“ prohlásila Hester s obdivem.

„A... urostlí,“ dodala Julie. „Velmi, velmi urostlí.“

„Ale no tak, teto, snad ses nám tady nezakoukala,“ řekla Eugenie se smíchem. Byl pryč její znuděný výraz, který u ní Augusta tak často vídala, a vystřídal ho upřímný smích.

„Občas neuškodí trochu se pobavit,“ prohlásila Julie. „Gus, to skotské ovzduší ti do tváří vehnalo zdravou barvu. Jistě to je dobrá předzvěst našeho pobytu.“

„Nemyslím si, že je zdravá barva v mých tvářích tak důležitá, abychom se kvůli tomu museli trmácet takovou dálku,“ odvětila Augusta. „Divila bych se, kdyby nás ten výlet všechny nepoznamenal a nezanechal po sobě trvalou bolest v nedefinovatelných částech těla.“

Její poznámka vedla jen k tomu, aby ji Julie nestoudně naváděla k pojmenování oné části těla, nicméně Augusta se odmlčela a rozhodla se pozorovat okolní krajinu. Klikatá cesta vedla zeleným údolím, nad nímž se majestátně tyčily hory beze stromů, což bylo pro Skotsko zcela typické.

Výlet do Skotska rozhodně nebyl Augustin nápad, spíše se od něho všechny snažila odradit, ale byla ráda, že může strávit

nějaký čas se svými sestřenicemi. Willard a Matthew díky bohu usoudili, že jim bude lépe nahoře na kozlíku vedle kočího, kde si budou moci natáhnout nohy, takže Augusta mohla v klidu odpočívat.

Ovšem jen psychicky. Prudké nadsakování kočáru a komínání se ze strany na stranu činilo fyzický odpočinek nemožným.

„Krásná krajina,“ řekla Eugenie ze svého místa vedle Augusty. „Už chápu, proč si Její Výsost vybrala Skotsko k místu své soukromé rezidence.“

Možná poklidná nebo zádumčivá, ale krásná rozhodně není. „Svým způsobem je jistě přitažlivá, ale to je i Kent.“

V modrých očích Eugenie se mihl podivný stín. Stín, který by Augusta nazvala zoufalstvím, kdyby ho však musela pojmenovat.

A nad čím by si nejspíš tak krásná anglická dívka po třech vydařených sezónách musela zoufat?

„Můžeš být ráda, že tě nenutí usmívat se před každým urozeným gentlemanem s titulem, drahá sestřenice.“ Genie odvrátila hlavu a podívala se z druhého okna. „Pochopitelně že oceňuji, že jsi opustila svou růžovou zahradu a doprovodila mě a Hester, ale skutečně je tato povinnost tak obtížná? Vždyť nemusíš dělat nic, jen se procházet v zahradách a tančit s bratry lorda Balfoura.“

„Ne, to rozhodně není, i když víš, že netančím.“

„Ale tančíš.“ Ta slova přišla od Julie. Zrádce. „Pokud si vzpomínám, tak dokonce velice ráda.“

„To bylo snad před celým staletím. Tehdy jsem neměla na výběr.“

V kočáře se rozhostilo ticho a Augusta se zamyslela. Cožpak je skutečně jejím jediným posláním, aby ve svých sestřenicích zabila veškeré naděje na šťastný život, který se jí osobně nedostával? Cožpak když ona neměla štěstí, znamená to snad, že ho nebudou mít ani ony?

„Líbí se ti lord Balfour, Genie?“ zeptala se Hester tiše. Poněvadž Augusta seděla hned vedle, všimla si, jak se dívka celá napjala.

„Sestřenice Augusta netančí,“ řekla po chvíli Genie, „a já se nehodlám provdat za naprostého cizince jen proto, abych získala titul. Jsem si jistá, že je lord Balfour velice pozoruhodný gentleman, ale já tady nejsem proto, abych se stala jeho hraběnkou.“

Její tón nasvědčoval tomu, že by všechny pozoruhodné gentlemany s tituly nejraději poslala do temných hlubin pekel.

„Papá s tebou zřejmě nebude souhlasit,“ upozornila Hester. „My obě se provdáme kvůli titulu. Slyšela jsem, jak se o tom baví s mamá.“

„Pak si můžeš skotského hraběte vzít ty.“

Zdálo se, že Hester tuto možnost vážně zvažuje. „Je hezký. A vysoký.“

„A urostlý,“ dodala Julie. „Na to nezapomínej. Líbí se mi jeho oči.“

„Možná by sis ho měla vzít ty, teto,“ navrhla Hester se smíchem. „Například já jsem si jeho oči vůbec nevšimla.“

„Má je takové milé,“ pokračovala Julie. „Zelené oči mi na mužích připadají velice atraktivní.“

Můj ty bože, opravdu je má *zelené*. Temně zelené smaragdové oči ohraničené hustými černými řasami, které jen podtrhují tmavý odstín jeho pokožky. Jenže jeho oči nebyly jen milé, jak tvrdila Julie, ale unavené. Unavené životem. Výraz v jeho očích ostře kontrastoval s rozzářeným úsměvem a s nenucenými způsoby.

„Ten s hnědými vlasy mi připadá vážnější,“ řekla Julie. „Ten by se k tobě možná hodil více, Genie. Určitě bude mít také nějaký titul.“

„S hnědými vlasy je Connor,“ vysvětlovala Hester. „Má z nich nejhezčí nos. Gilgallon vypadá, že se více směje, a taky se mi líbí jeho blondaté vlasy. Ale podle přísných rtů bych řekla, že je tvrdohlavý.“

Lord Balfour rozhodně nemá přísné rty. Augusta se zamračila a představila si ho, jak nasedá na koně, usmívá se a poplácává zvíře po šíji. Měl široká ústa, plné rty a na levé tváři se mu dělal dolíček pokaždé, když se usmál. S hustými černými vlasy, které mu cuchal vítr, vypadal jako obraz dokonalosti.

Julie si rozvázala klobouk a položila si ho na klín. „Jak vypadá hezký nos, Hester?“

„Hrdě,“ řekla dívka. „Connor má hrdý nos. Nos dobyvatele. Ne jako ta tenká nedomrlá podivná věc, kterou má místo nosu Richard Comstock-Simms.“

„Má sestra nosům rozumí,“ prohlásila Genie s úsměvem, když už přestali probírat její manželství. „Mohla by si vydělat spoustu peněz tím, že by podle nosů věštila budoucnost.“

„Jenže my spoustu peněz máme,“ namítla Hester. „Vždyť právě proto lord Balfour požádal o tvou ruku. Nebude mi vadit, když budu mít skotské příbuzné, Genie.“

„A proč ne skotského manžela?“ zeptala se Julie, aby zachránila nešťastnou Genii.

„Protože mamá mi nedovolí, abych se provdala dříve než Genie. Kromě toho Genie má za sebou tři sezóny a já jen jednu.“

Augusta zanechala tři ženy svému dohadování a vzájemnému škádlení a v myšlenkách se vrátila k nosu Iana MacGregora.

Na *jeho* nose rozhodně nebylo nic nedomrlého. Hrdý, to ano, a taky zřejmě aristokratický. Jeho nos byl přesně uprostřed obličeje, jak už nosy bývají, ale byl o kousek větší než běžné nosy a trochu se křivil do tvaru skoby. Věděla to, protože si ho dobře prohlédla, když jí nabízel rámě.

Usmíval se na ni jako starý přítel, i když by ji klidně mohl přehlédnout a nevěnovat jí ani tu nejmenší pozornost. Vždyť byla naprostá nicka, což si o ní lord Balfour zcela jistě myslí. Proč ji jeho laskavost tolik vyvedla z míry, to Augusta nevěděla a ani nemínila plýtvat časem, aby to zjistila.

Kočár jel po silnicích, které zřejmě opravili na počest Její Výsosti, neboť privátní královská rezidence Balmoral se nacházela jen kousek odsud. Právě blízkost panství lorda Balfoura s královskou usedlostí byla důvodem, proč Danielsovi trvali na tom, aby děvčata většinu léta strávila v Aberdeenshiru.

Jako kdyby doufali, že královna Viktorie vykoukne zpoza stromu a bude štěstím celá bez sebe, že se může seznámit s Hester a Eugenií Danielsovy.

Julie si opět nasadila klobouk a pod bradou si uvázala stuhu. Pak vykoukla z okna a nadšeně zvolala: „Jen se podívejte na tu krásu!“

Světlé kameny jižního průčelí se odrážely v odlesku letního slunce, zatímco západní stranu domu pokrýval hustý břechťan. Hlavní vchod strážili dva draci s roztaženými křídly. Z domu dýchala pohoda a klid.

Jako první z kočáru vystoupila Julie. Poté Augusta kývla rukou a nechala jako druhé vystoupit své sestřenice. Venku už na ně čekali usměvaví Skotové, kteří jim ihned nabídli rámě a snažili se je okouzlit svým šarmem. Bylo zapotřebí, aby dámy zapomněly, že za privilegium být hosty lorda Balfoura draze zaplatily svým zlatem.

„Madam?“

Očekávala, že jí bude jako doprovod sloužit její strýc nebo snad bratranec Matthew, ale místo nich se ve dveřích ukázal samotný lord Balfour a nabízel jí ruku, aby jí pomohl vystoupit.

Ruku bez rukavice. Stáhl si jezdecké rukavice a Augusta si všimla, že dokonce i hřbety jeho rukou mají tmavší odstín pokožky, než by shledával vhodným jakýkoliv Angličan.

Konečky prstů položila do jeho dlaně a dovolila mu, aby jí pomohl z kočáru. Všechno šlo dobře nicméně jen do té doby, než plnou vahou dostoupla na kamínek, který se pod její nohou rozdrtil, a ztratila rovnováhu.

Doslova dopadla na lorda Balfoura.

„Jen klid. Držím vás.“

Nemotorně se opřela o jeho hrud, která byla pevná jako skála.

Ačkoliv nutno podotknout, že voněl mnohem lépe než skála. Augusta zaznamenala vůni mýdla, levandule a něčeho kořeněného – možná vřesu.

Byla to čistá a hezká vůně. Rychle se napřímila. „Děkuji vám, lorde.“

„Co takhle Balfoure, co říkáte? Je léto a jsme na míle daleko od Londýna, slečno Merricková.“

Nejistě přikývla. Nazývat muže jeho jménem ani ne hodinu poté, co se seznámili, bylo slečně Augustě Merrickové poněkud nepříjemné, a to bez ohledu na roční období. Ačkoliv musela

uznat, že se jí jeho nabídka líbila. Prozrazovala, že ten vřelý úsměv, který má na rtech, by mohl být upřímný.

„Za chvíli se tady objeví má sestra, Mary Frances, a ukáže vám vaše pokoje. Jsme na venkově, a pokud hosté nemají námitky, dodržujeme zavedenou dobu podávání večeře.“

Mluvil severským přízvukem a Augustě se zdálo, jako by se s každým slovem mazlil.

„Půjdu si brzy lehnout a večeri si vezmu do svého pokoje,“ řekla Augusta. „To trmácení se vlakem není nic pro mě.“ Tak bude Balfour moci svůj šarm konečně uplatnit na Genii, poněvadž všichni vědí, že právě proto jsou tady.

„Budeme vás u večeře postrádat.“ Došli k hlavnímu vchodu a hrabě se uklonil. „Tady je Mary Fran, která se postará o vaše pohodlí. Dohlédne, aby vám nic nescházelo.“

Mary Fran, nebo spíše lady Mary Frances – vždyť byla hraběcí sestrou –, byla impozantní rudovláska se stejně upřímným úsměvem jako její starší bratr. Shromáždila všechny dámy a odvedla je do pokojů, kde jim přidělila jednotlivé komorné, které je ujistily, že udělají vše, aby se dámy už *nikdy* nechtěly vrátit zpátky na jih.

Augustin pokoj byl zařízen ve skotském stylu – závěsy, deky, koberec a dokonce i tapety na stěnách byly sladěny do zelené, černé a bílé barvy, kterou viděla na plédu pána domu. Pokoj byl prostě úchvatný.

„To všechen personál je tady tak... familiární?“ zeptala se Augusta své komorné.

„Familiární?“

„Přátelský.“

Dívčin pihovatý obličej se roztáhl do širokého úsměvu. „Bereme vás tady jako svou rodinu, to je zdejší pravidlo. Je něco, co bych pro vás mohla udělat?“

Augusta zakroutila hlavou a počkala, až se před ní dívka uklonila a cestou z pokoje ještě zkontrolovala vodu ve váze s květinami.

A pak se Augusta po nekonečně dlouhé době ocitla úplně *sama*.

Ať už Ian hledal Mary Fran kdekoliv – v kuchyni, v jídelně, ve spižárně, na dvoře –, sloužící mu vždy sdělili, že právě někam odešla, ale nikdo nevěděl kam.

A ačkoliv jim platil nejlépe v celém hrabství, Ian nebyl žádný hlupák a dobře věděl, že pokud se personál rozhodl, že ji bude před ním krýt, vždy se jí podaří nějak proklouznout, a to i když s ní chce mluvit její pán, hrabě a starší bratr.

Mihnutí se červené hlavy a lehký krok na schodišti v něm znovu probudil naděje. Tohle schodiště už dneska zdolal několikrát.

„Fiono!“ Na druhé straně chodby se ozvalo bouchnutí dveří. „Fiono Ursulo MacGregorová!“

Ticho, které jasně vypovídalo o tom, že před tím dítětem, jež vždy vědělo, kde se jeho matka ukrývá, nemá žádnou autoritu. A co by taky mohl čekat. Vždyť byla Skotka, MacGregorová, a navíc dcera Mary Fran.

Právě se chystal vrazit do dveří a popadnout neposlušné dítě, když vtom se zarazil.

„Vaše Milosti.“

Zatímco se Ian snažil vzpamatovat a rychle si vzpomenout na jméno hosta, mozek k němu vyslal myšlenku: Dáma s překrásnými očima.

„Slečno Merricková.“ Nicméně nebyla to tatáž slečna Merricková, s níž se seznámil u vlaku, ani ta, které pomohl vystoupit z kočáru a doprovodil ji do domu. Tahle slečna Merricková na sobě měla hedvábný sytě rudý župan, jehož barva skvěle ladila k černým vlasům i k bezchybné pokožce. S vlasy vyčesanými do vysokého drdolu a s brýlemi na nose vypadala překvapivě smyslně.

„Musím se přiznat, lorde, že jsem se ztratila.“ Její úsměv byl spíše sebevědomý než vystrašený. „Hledala jsem koupelnu.“

A zatímco jiná žena by mohla být zděšená, že ji přistihl jen v županu, jak se potuluje po chodbě, Ian slečnu Merrickovou podezřívá, že je mnohem více znepokojená ztrátou času, kterou strávila hledáním.

Nabídl jí rámě. Naštěstí ji hedvábná látka ukryvala od krku až ke kotníkům a dům byl plný lidí. „Ztratit se v tomhle domě není žádný problém. Když jsem jako chlapec jezdíval na návštěvu ke svému dědečkovi, ze všeho nejraději jsem se potuloval po domě a objevoval nové pokoje a skrytá schodiště.“

A teď mu nezbývá nic jiného, než se ze všech sil snažit, aby o dům nepřišel.

„Líbilo se vám cestování vlakem? Slyšela jsem, že chlapci jsou z vlaků nadšení.“

Chlapce nejspíše považuje za podivný druh hlučných a ušpiněných stvoření. „Řekl bych, že vám se cestování vlakem příliš nelíbilo, že?“

Ian očekával jen nějaké strohé odseknutí, ale místo toho se slečna Merricková zamyslela. „Líbí se mi, že je člověk tak pohyblivý. Že se za pár zlatek dostane do druhého města vzdáleného třeba i stovky mil. Ale právě teď bych dala nevím co za uklidňující horkou lázeň.“

„V tom případě jste šťastný člověk, protože my máme na střeše obrovskou cisternu plnou čisté vody, komín, který ji ohřívá, a velkou vanu, kde není problém otočit kohoutkem a napustit si ji horkou vodou.“

I když to bylo dost drahé. Zatraceně drahé. Instalovat něco tak příšerně drahého ho donutila jen výhrůžka Mary Fran, která tvrdila, že pokud v domě nebude vodovod, celý personál vyhlásí stávkou.

„Kdo je to? Je vám velice podobný.“

Zastavila se před další extravagancí, ačkoliv za tuhle byl Ian upřímně rád. „To je můj starší bratr, Asher, chvíli předtím, než nasedl na loď do Kanady.“

„Je tak vážný, ačkoliv velmi pohledný.“

Vážný? Právě se vzpomínali ze skandálu, který způsobil Mary Fran s tím zatraceným anglickým kapitánem, a zároveň se nějak museli vyrovnat s úpadkem rodinného jmění.

„Měl k tomu dobrý důvod.“ A Nový svět mu jen způsobil další vrásky. „Koupelna je tudy.“

Slečna Merricková se však nehýbala a se zájmem si prohlížela obraz mladého zemana ze skotské Vysočiny oděného do